

Orxata Sound System: família nombrosa

Â El cos ideolÃ²gic que sustenta tota l'activitat d'un grup tan particular comÂ **Orxata Sound System**Â es podria resumir, sense perdre's en una mar d'ismes amb mÃ©s o menys sentit, en tres paraules: ho volen tot.Â

El lema, que s'ha deixat sentir molt les últimes setmanes pel fet de ser part de la campanya de la CUP per a les eleccions autonòmiques, ja ballava en el cap de molts gràcies a la novel·la que va escriure Nanni Balestrini el 1971. Com els protagonistes del llibre, els **Orxata** no es resignen a conformar-se amb les molles del progrés i porten les seues demandes molt més enllà. La seua música esdevé una reivindicació política de la pròpia vida que pren forma en cançons sempre fetes des de l'alegria, una de les coses en què més es resisteixen a cedir.

Amb aquests fonaments, **Orxata Sound System** porten gairebé una dècada en el món de la música -que es diu en 68 caràcters però no és qualsevol cosa-. El grup ha tingut temps de crear al seu voltant

una nombrosa comunitat que es basa en la interacció a través d'Internet -les lletres col·laboratives de les seues cançons són ja un clàssic- i també al carrer. Han actuat com a catalitzador polític i han participat activament en les mobilitzacions socials que han tingut lloc els darrers anys, especialment a València, més agitada que mai. El grup ha aconseguit compaginar el seu activisme

amb una atrevida proposta musical -que en realitat respon a la mateixa lògica política- i ha obtingut un inconfusible resultat, que reforça constantment els vincles dins aquesta comunitat oberta que ells sovint anomenen "família".

Els membres més afortunats d'aquesta nombrosa família -els previsors que havien comprat l'entrada

abans que s'exhauriren- es van reunir dimecres passat a La Protectora de València per celebrar l'arribada del 3.0, que marca una nova etapa en la trajectòria del grup. No és que **Orxata** hagen renunciat al *bakalao*, és que ja l'han fet seu -com a mostra, els centenars de samarretes amb el logo

de la mítica discoteca ACTV que es passegen pels Països Catalans-. Per això, el grup ha decidit ara reinventar altres gèneres, posant especial atenció a ritmes llatinoamericans com la cúmbia o el

funk carioca. En part per aquest canvi de registre i en part per la novetat -el dia que se celebrava el

concert només els micromecenases havíem pogut escoltar un avanç del disc- les noves cançons van ser rebudes amb certa cautela que es veia compensada per l'eufòria.

La presentació del 3.0 va servir per demostrar que els nous temes funcionen com s'esperava, especialment "Ho podem tot", "Eyjafjallajökull", la coneguda des de fa uns mesos "Modus operandi" o

la potent versió de "London Calling", que hauria fet desgastar les soles al mateix Joe Strummer. Gran

part de l'èxit és degut a la nova incorporació del grup, Diana, que substitueix les anteriors cantants mantenint el llistó ben alt, tot i la dificultat del repte. Es conserven vells costums, com la despullada col·lectiva a "Suavitat universal" o les repetides invasions de l'escenari. I, per descomptat, es manté

també l'entusiasme que sempre ha caracteritzat el grup i els que l'envolten. La concepció que tenen

Orxata de la música (que es feia explícita en la ja llunyana "Ofensiva tutupà") els ha permès esquivar algunes de les contradiccions que sovint acompanyen un augment de popularitat com el que han viscut. Només un inconvenient: l'arribada de noves cançons n'ha desbancat altres de mítiques del repertori en directe. Que ho facen com vulguen però cal posar-hi solució; les volem totes!

Video: <http://www.youtube.com/watch?v=h6MCBhh0iqw>